

การพัฒนาชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ
วิชาการพัฒนาหลักสูตร สำหรับนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยพิจญ์บัณฑิต*
THE DEVELOPMENT OF INSTRUCTIONAL PACKAGE USING CO-OP
CO-OP LEARNING TECHNIQUES OF CURRICULUM DEVELOPMENT
SUBJECT FOR MASTER OF EDUCATION PROGRAM IN CURRICULUM
AND INSTRUCTIONAL STUDENTS AT PITCHAYABUNDIT COLLEGE

วิไล พลพวก

Wilai Ponpuak

วิทยาลัยพิจญ์บัณฑิต

Pitchayabundit Collage, Thailand

E-mail: wilsupervisor @gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) ศึกษาความก้าวหน้าทางการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยพิจญ์บัณฑิตที่เรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยพิจญ์บัณฑิตระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยพิจญ์บัณฑิตที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ โดยใช้รูปแบบการศึกษากลุ่มเดียววัดสองครั้ง กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาจำนวน 33 คน ได้มาจากการสุ่มแบบเป็นกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือมีประสิทธิภาพ 82.13/85.10 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 2) นักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ 10 เนื้อหา มีความก้าวหน้าทางการเรียน

* Received January 28, 2022; Revised May 14, 2022; Accepted June 2, 2022

อยู่ในระดับปานกลาง 5 เนื้อหา และอยู่ในระดับสูง 5 เนื้อหา 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลังเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ทั้งโดยรวมและทุกเนื้อหาอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: ชุดการสอน, เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ, ความก้าวหน้าทางการเรียน, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Abstract

The objectives of this research article were to: 1) develop the effectiveness of an instructional package using Co-op Co-op learning techniques based on the criterion of 80/80, 2) study the students' learning progress who studied through an instructional package using Co-op Co-op learning techniques, 3) compare the students' learning achievement between before and after studying through an instructional package using Co-op Co-op learning techniques, and 4) study the students' satisfaction who studied through an instructional package using Co-op Co-op learning techniques. The research pattern used was the one group pretest-posttest design. The sample was drawn by using cluster random sampling totaling 33 students. The research instruments consisted of an instructional package using Co-op Co-op learning techniques, comprehension tests, and satisfaction questionnaires. Data were analyzed by mean, standard deviation, and t-test. The study found that: 1) an instructional packing using Co-op Co-op learning techniques was effective 82.13/85.10 as the defined criterion of 80/80; 2) the students who studied through an instructional package using Co-op Co-op learning techniques of 10 contents, had progressed in learning 5 contents at a medium level, and 5 contents at a high level; 3) The students' learning achievement after studying through an instructional package using Co-op Co-op learning techniques was higher than before at the .05 level of statistical significance; and 4) the students' satisfaction who studied through packing using Co-op Co-op learning techniques were at a high level of both a whole and every content.

Keywords: Instructional package, Co-op Co-op learning techniques, learning progress, Learning achievement

บทนำ

หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนหลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2562 ของวิทยาลัยพินิจบัณฑิตเป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นโดยยึดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนามาเป็นกรอบในการพัฒนา เพื่อผลิตนักพัฒนาหลักสูตร นักศึกษาและนักวิจัยทางการศึกษาที่ปฏิบัติงานด้านการสร้างและพัฒนานวัตกรรมด้านหลักสูตรและการสอนได้อย่างสร้างสรรค์ มีความรู้คู่คุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณตามหลักวิชาการและวิชาชีพ ในโครงสร้างของหลักสูตรประกอบด้วยหมวดวิชาสัมพันธ์ หมวดวิชาเสริมการศึกษาค้นคว้าอิสระ และหมวดวิชาเฉพาะซึ่งมีวิชาบังคับที่สำคัญหลายวิชา เช่น การพัฒนาหลักสูตร การออกแบบการเรียนรู้และการจัดการชั้นเรียน การพัฒนาชุมชนการเรียนรู้เชิงวิชาชีพ สัมมนาการพัฒนาหลักสูตรและการสอนระดับท้องถิ่น ฯลฯ (คณะศึกษาศาสตร์, 2562)

วิชาการพัฒนาหลักสูตรเป็นหนึ่งในวิชาบังคับที่มุ่งเน้นพัฒนานักศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์และอภิปรายกรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร ความสัมพันธ์ระหว่างกรอบแนวคิดต่าง ๆ ที่มีต่อลักษณะของหลักสูตรและทิศทางการดำเนินการพัฒนาหลักสูตร เพื่อเข้าสู่ยุค Thailand 4.0 หลักการและทฤษฎีหลักสูตร สิ่งกำหนดหลักสูตร การวิเคราะห์โครงสร้างหลักสูตร กระบวนการพัฒนาหลักสูตร การวางแผนพัฒนาหลักสูตร การนำหลักสูตร การประเมินหลักสูตรเพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ หลักสูตร แนวโน้มและนวัตกรรมในการพัฒนาหลักสูตร (คณะศึกษาศาสตร์, 2562)

จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขานี้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ที่ผ่านมา พบว่า ในรายวิชาบังคับส่วนใหญ่มีนักศึกษาสอบได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 75 เช่นรายวิชาการพัฒนาหลักสูตรมีนักศึกษาจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 25.76 ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนจากทั้งหมด 66 คน สอบได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 75 ซึ่งยังไม่ถึงเกณฑ์ที่รายวิชากำหนดคือ ผู้เรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 สอบได้คะแนนตั้งแต่ 75 คะแนนขึ้นไป (งานทะเบียนและประมวลผล, 2563) และจากการศึกษาประมวลการสอนและแผนการสอนรายวิชาดังกล่าว พบว่า ผู้สอนใช้วิธีการการบรรยายและใช้สื่อประกอบการสอนในรูปแบบของ Power point เป็นหลัก รองลงมาคือ การจัดทำรายงานและการนำเสนอผล ส่วนการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน การทำงานร่วมกัน การช่วยเหลือกัน การให้ผู้เรียนเรียนรู้วิธีการค้นหาความรู้ด้วยตนเอง เป็นต้น ยังมีน้อย ซึ่งอาจจะเป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์รายวิชาหลักสูตรต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด สอดคล้องกับ Creamers, B. P. M. ได้วิเคราะห์และสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ปัจจัยด้านวิธีสอน เช่น การจัดกระบวนการเรียนรู้ การสอนเป็นทีม การใช้สื่อการสอน ฯลฯ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญและมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนและ (Creamers, B. P. M., 1997) สอดคล้องกับ Bloom ที่กล่าวว่าวิธีสอนที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Bloom, 1976)

แนวทางในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนรายวิชานี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วมีความเห็นว่าชุดการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเป็นนวัตกรรมทางการศึกษา ที่ควรจะนำมาใช้ในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาการพัฒนาหลักสูตร เพราะชุดการสอนเป็นสื่อผสมที่ผลิตขึ้นมาอย่างมีระบบมีความสมบูรณ์เบ็ดเสร็จในตัวเอง โดยมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาประสบการณ์ที่สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556) ส่วนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กระบวนการกลุ่มให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเพื่อผลประโยชน์และเกิดความสำเร็จร่วมกันของกลุ่ม ซึ่งการเรียนรู้แบบร่วมมือมิใช่เป็นเพียงจัดให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม เช่น ทำรายงาน สร้างชิ้นงาน อภิปราย ตลอดจนปฏิบัติการทดลองแล้วสรุปความรู้ด้วยตนเองเท่านั้น แต่ผู้สอนจะต้องพยายามใช้กลยุทธ์ให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการประมวลสิ่งที่มาจากการทำกิจกรรมต่างๆ จัดระบบความรู้ สรุปเป็นองค์ความรู้ด้วยตนเองเป็นหลักสำคัญ (พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์, 2544) อีกทั้งมีนักวิจัยหลายท่านได้นำชุดการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ไปใช้แล้วพบว่า ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น เช่น (ธีรภัทร์ สุขสบาย, 2561) ได้ศึกษาพบว่า หลังเรียนด้วยชุดการสอนการเขียนภาษาไทย นิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้ศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนด้วยชุดการสอนดีกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ได้ศึกษาพบว่า ผู้เรียนระดับวิทยาลัยที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กาญจนา ยลสิริธัม ได้ศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีหลังเรียนด้วยเทคนิคการเรียนแบบร่วมมือสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นต้น จากข้อมูลและเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเพื่อนำไปใช้ในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดต่อไป (กาญจนา ยลสิริธัม, 2557)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

2. เพื่อศึกษาความก้าวหน้าทางการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยพินิจบัณฑิตที่เรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยพินิจบัณฑิตระหว่างหลังเรียนกับก่อนเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยพินิจบัณฑิตที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ วิชาการพัฒนาหลักสูตร สำหรับนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยพินิจบัณฑิต ในครั้งนี้ ใช้รูปแบบการทดลองขั้นต้น(Pre-Experimental Design) แบบศึกษากลุ่มเดียววัดสองครั้ง (The One-Group Pretest-Posttest Design) (วรณี แกมเกตุ, 2551)

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร คือ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 66 คน (งานทะเบียนและประมวลผล, 2564)

2.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 33 คน ได้มาจากการสุ่มแบบเป็นกลุ่ม (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

3.1 ชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ จำนวน 10 เนื้อหา ประกอบด้วย 1) เรื่องความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตร 2) เรื่องแบบหลักสูตร 3) เรื่องข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร 4) เรื่องกระบวนการพัฒนาหลักสูตร 5) เรื่องการเลือกเนื้อหาและประสบการณ์การเรียนรู้ 6) เรื่องการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา 7) เรื่องการนำหลักสูตรไปใช้ 8) เรื่องการประเมินหลักสูตร 9) เรื่องการประกันคุณภาพการศึกษา และ 10) เรื่องแนวคิดและนวัตกรรมในการจัดการศึกษาในอนาคต ซึ่งถูกสร้างและหาคุณภาพอย่างเป็นระบบ เริ่มจากการศึกษาเอกสารและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดการสอนและเทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือที่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จากผู้ทรงคุณวุฒิตะดับปริญญาเอก จำนวน 5 ท่าน แยกเป็นด้าน

หลักสูตรและการสอน จำนวน 2 คน ด้านการวัดผลและประเมิน จำนวน 2 คน และด้านสถิติและวิจัย จำนวน 1 คน แล้วได้ปรับตามคำแนะนำทั้ง 10 เนื้อหา เกี่ยวกับใบความรู้และเวลาปฏิบัติกิจกรรม นำชุดการสอนไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง ครั้งแรกแบบ 1 : 1 จำนวน 3 คน ครั้งที่สองแบบ 1 : 10 จำนวน 10 คน และแบบภาคสนามจำนวน 20 คน แล้วปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับใบความรู้และเวลาที่ให้นักศึกษาปฏิบัติกิจกรรมทุกเนื้อหาเพื่อให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 70 ข้อ ซึ่งถูกสร้างอย่างเป็นระบบเริ่มจากศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือวิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ของ วรณีย์ แกมเกตุ (2551: 215) และ ศึกษาเนื้อหาวิชา การพัฒนาหลักสูตรและผลการเรียนที่คาดหวัง ผ่านการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ จากผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วเลือกข้อที่มีค่า IOC เท่ากับ 1.00 ได้จำนวน 50 ข้อ นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ กับนักศึกษาที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำมาหาค่าความยาก (P) ได้ 0.30 ถึง 0.75 ค่าอำนาจจำแนก (r) ได้ 0.26 ถึง 0.67 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับได้เท่ากับ 0.86

3.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการสอน โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือจำนวน 10 ด้าน รวม 60 ข้อ ซึ่งถูกสร้างอย่างเป็นระบบเริ่มจากศึกษาศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับจากหนังสือวิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ของ วรณีย์ แกมเกตุ (2551) ศึกษากรอบแนวคิดของการวิจัย และศึกษาเนื้อหาวิชาการพัฒนาหลักสูตรและผลการเรียนที่คาดหวัง ผ่านการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ จากผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วเลือกข้อที่มีค่า IOC เท่ากับ 1.00 ได้จำนวน 60 ข้อ นำสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับได้เท่ากับ 0.82

4. การทดลองใช้ชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือและการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

4.1 ก่อนดำเนินการทดลองใช้เวลา 2 คาบ ดังนี้ 1) ชี้แจงนักศึกษาให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ การวัดและประเมินผลการเรียนทั้งก่อน ระหว่างและหลังเรียน และ 2) ทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.2 ดำเนินการทดลองจำนวน 10 ครั้งๆ ละ 1 เนื้อหาๆ ละ 3 คาบรวมเป็นเวลา 30 คาบ เริ่มจากเนื้อหาที่ 1 ถึง เนื้อหาที่ 10 ประกอบด้วย 1) เรื่องความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตร 2) เรื่องแบบหลักสูตร 3) เรื่องข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร 4) เรื่องกระบวนการพัฒนาหลักสูตร 5) เรื่องการเลือกเนื้อหาและประสบการณ์การเรียนรู้ 6) เรื่องการ

พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา 7) เรื่องการนำหลักสูตรไปใช้ 8) เรื่องการประเมินหลักสูตร 9) เรื่องการประกันคุณภาพการศึกษา และ 10) เรื่องแนวคิดและนวัตกรรมในการจัดการศึกษาในอนาคต แต่ละเนื้อหามีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ จำนวน 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นเตรียมการ 2) ขั้นสอน 3) ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม 4) ขั้นตอนเสนอผลงานและทดสอบ และ 5) ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม รวมทั้งมีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วย

4.3 หลังดำเนินการทดลองใช้เวลา 2 คาบ ดังนี้ 1) ทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 2) สอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

5.1 วิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ โดยใช้สูตรหาค่า E_1/E_2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2551) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์ 80/80

5.2 วิเคราะห์ความก้าวหน้าทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ โดยใช้สูตรหาค่า Normalized gain(g) แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายค่า g ดังนี้ $g > 0.70$, $0.30 \leq g \leq 0.70$, และ $0.00 \leq g < 0.30$ หมายถึง มีความก้าวหน้าทางการเรียนอยู่ในระดับสูง, ปานกลาง, และ ต่ำ ตามลำดับ (Hake, R. R., 1998)

5.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ โดยใช้การทดสอบค่าที แบบ Dependent Sample (วรณีย์ แกมเกตุ, 2551)

5.4 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือโดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแล้วนำค่าเฉลี่ยไปเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ยดังนี้ ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00, 3.51 - 4.50, 2.51 - 3.50, 1.51 - 2.50, และ 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด, มาก, ปานกลาง, น้อย, และน้อยที่สุด ตามลำดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

ผลการวิจัย

การพัฒนาชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ วิชาการพัฒนาหลักสูตร สำหรับนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยพณิชยบัณฑิตในครั้งนี้ มีผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ผลการพัฒนาชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือให้มีประสิทธิภาพการสอนตามเกณฑ์ 80/80 ได้ผลดังปรากฏในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลการหาประสิทธิภาพของชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือตามเกณฑ์ 80/80

n=33	ผลการทดสอบระหว่างเรียนชุดที่/(คะแนนเต็ม)										คะแนน	ผลการ
											รวม	ทดสอบ
	1(10)	2(10)	3(10)	4(10)	5(10)	6(10)	7(10)	8(10)	9(10)	10(10)	100	หลัง
											คะแนน	เรียน
												50
												คะแนน
รวม	239	250	275	265	289	269	287	271	283	282	2,710	1,404
$\bar{X}$	7.24	7.58	8.33	8.03	8.76	8.15	8.70	8.21	8.58	8.55	82.13	42.55
S.D.	0.66	0.50	0.85	0.64	0.66	0.36	0.73	0.41	0.71	0.51	3.14	2.93
ร้อยละ	72.40	75.80	83.30	80.30	87.60	81.50	87.00	82.10	85.80	85.50	82.13	85.10
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) = 82.13												
ประสิทธิภาพของผลผลิต (E_2) = 85.10												

จากตารางที่ 1 พบว่า ชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือมีประสิทธิภาพ 82.13/85.10 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด

2. ผลการศึกษาความก้าวหน้าทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ ได้ผลดังปรากฏในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความก้าวหน้าทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ รายเนื้อหา (n = 33)

เนื้อหาที่	ทดสอบก่อนเรียน			ทดสอบหลังเรียน			g	ระดับ
	(คะแนนเต็มชุดละ 10 คะแนน)			(คะแนนเต็มชุดละ 10 คะแนน)				
	$\bar{X}$	ร้อยละ	S.D.	$\bar{X}$	ร้อยละ	S.D.		
1	3.73	37.30	0.98	7.24	72.40	0.66	0.36	ปานกลาง
2	3.58	35.80	0.50	7.58	75.80	0.50	0.62	ปานกลาง
3	4.33	43.30	0.85	8.33	83.30	0.85	0.71	สูง
4	4.03	40.30	0.64	8.03	80.30	0.64	0.67	ปานกลาง
5	4.76	47.60	0.66	8.76	87.60	0.66	0.76	สูง
6	4.15	41.50	0.36	8.15	81.50	0.36	0.68	ปานกลาง
7	4.70	47.00	0.73	8.70	87.00	0.73	0.75	สูง
8	4.21	42.10	0.42	8.21	82.10	0.42	0.42	ปานกลาง
9	4.58	45.80	0.71	8.58	85.80	0.71	0.74	สูง
10	4.55	45.50	0.51	8.55	85.50	0.51	0.73	สูง

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับสูงจำนวน 5 เนื้อหา และระดับปานกลาง จำนวน 5 เนื้อหา เรียงอันดับจากค่า g มากไปหาน้อย ได้ดังนี้ เนื้อหาที่ 5 ($g = 0.76$) เนื้อหาที่ 7 ($g = 0.75$) เนื้อหาที่ 9 ($g = 0.74$) เนื้อหาที่ 10 ($g = 0.73$) ไปจนถึงเนื้อหาที่ 1 ($g = 0.36$)

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระหว่างหลังเรียนกับก่อนเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ได้ผลดังปรากฏในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระหว่างหลังเรียนกับก่อนเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	P
หลังเรียน	33	50	42.55	2.93		
ก่อนเรียน	33	50	15.82	2.93	98.00	0.00*

* $P < 0.5$ (มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05)

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลังเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือหลังเรียน ($\bar{X} = 42.55$) สูงวก่อนเรียน ($\bar{X} = 15.82$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ได้ผลดังปรากฏในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือโดยรวมและรายเนื้อหา ($n = 33$)

รายการสอบถาม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
เนื้อหาที่ 1 เรื่องความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับหลักสูตร	3.97	0.63	มาก
เนื้อหาที่ 2 เรื่องแบบหลักสูตร	4.05	0.61	มาก
เนื้อหาที่ 3 เรื่องข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร	4.19	0.49	มาก
เนื้อหาที่ 4 เรื่องกระบวนการพัฒนาหลักสูตร	4.11	0.51	มาก
เนื้อหาที่ 5 เรื่องการเลือกเนื้อหาและประสบการณ์การเรียนรู้	4.31	0.54	มาก
เนื้อหาที่ 6 เรื่องการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา	4.15	0.59	มาก
เนื้อหาที่ 7 เรื่องการนำหลักสูตรไปใช้	4.30	0.56	มาก
เนื้อหาที่ 8 เรื่องการประเมินหลักสูตร	4.16	0.48	มาก
เนื้อหาที่ 9 เรื่องการประกันคุณภาพการศึกษา	4.25	0.51	มาก
เนื้อหาที่ 10 เรื่องแนวคิดและนวัตกรรมในการจัดการศึกษาในอนาคต	4.24	0.54	มาก
โดยรวม	4.17	0.55	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือโดยรวม และทุกเนื้อหาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.97$) และมีความพึงพอใจต่อเนื้อหาที่ 5 ($\bar{X} = 4.31$) สูงสุด รองลงมาคือเนื้อหาที่ 7 ($\bar{X} = 4.30$) เนื้อหาที่ 9 ($\bar{X} = 4.25$) เนื้อหาที่ 10 ($\bar{X} = 4.24$) ไปจนถึงเนื้อหาที่ 1 ($\bar{X} = 3.97$)

อภิปรายผล

การพัฒนาชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ วิชาการพัฒนาหลักสูตร สำหรับนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยพิษณุพนธ์ในครั้งนี้ อภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. ชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือมีประสิทธิภาพ 82.13/85.10 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด ทั้งนี้เป็นเพราะ 1) ชุดการสอนชุดนี้ถูกสร้างและหาคุณภาพอย่างเป็นระบบเริ่มจากการศึกษาเอกสารและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสร้างชุดการสอนที่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ ผ่านการหาคุณภาพถึง 3 ครั้ง แล้วปรับปรุงแก้ไขตามผู้ทรงคุณวุฒิ อีกทั้งได้รับการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิว่ามีความเหมาะสมต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งโดยรวมและทุกกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมาก สอดคล้องกับ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ ที่ระบุว่าสื่อหรือชุดการสอนหรือชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผ่านการทดสอบประสิทธิภาพจะทำหน้าที่เป็นเครื่องมือช่วยสอนได้ดี (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556) ในการสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง ดังนั้นก่อนนำสื่อหรือชุดการสอนหรือชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ ผู้สอนจึงควรมั่นใจว่าสื่อหรือชุดการสอนหรือชุดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จริง ซึ่งการทดสอบประสิทธิภาพตามลำดับขั้นจะช่วยให้ได้สื่อหรือชุดการสอนหรือชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยเกี่ยวกับชุดการสอนหรือชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผ่านการสร้างและหาคุณภาพอย่างเป็นระบบแล้วมีคุณค่าทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เช่น อีรภัทร์ สุขสบาย ที่วิจัยพบว่า ชุดการสอนสำหรับ นิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ $E_1/E_2 = 80/80$ (อีรภัทร์ สุขสบาย, 2561) โยธิน ป้อมปราการ ที่วิจัยพบว่า ชุดการสอน รายวิชาอุปกรณ์และการออกแบบสำหรับนักศึกษาปริญญาตรีที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.89/84.06 สูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ที่กำหนด (โยธิน ป้อมปราการ, 2558) และ อีระเดช จิราธนทัต ที่วิจัยพบว่า ชุดการสอนสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยพิษณุพนธ์ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.54/86.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด (อีระเดช จิราธนทัต, 2562)

2. ผลการศึกษาความก้าวหน้าทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือทั้งหมด 10 เนื้อหา พบว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ มีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับปานกลาง 5 เนื้อหา และระดับสูง 5 เนื้อหา ทั้งนี้เป็นเพราะ ผู้สอนได้ปฏิบัติตามแนวทางของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมืออย่างจริงจังและต่อเนื่องตั้งแต่ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 ถึง 10 เช่น ผู้สอนชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ แนวทางการเรียนการสอน แบ่งกลุ่มผู้เรียนเก่ง กลาง อ่อน ให้กระจายอยู่ทุกกลุ่ม แนะนำวิธีการทำงานของกลุ่มและบทบาทหน้าที่ของสมาชิกภายในกลุ่ม เป็นต้น และ3) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการทำงานร่วมกัน เช่น สมาชิกของกลุ่มที่มีความสามารถและความถนัดต่างกันได้และแสดงบทบาทหน้าที่ที่ตนถนัดเต็มที่ ผู้เรียนเก่งได้ช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อน เพื่อให้กลุ่มของตนเองประสบผลสำเร็จ จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้นักศึกษามีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับ Johnson, D. W. et al. ได้สรุปผลลัพธ์เชิงบวกจากการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อผู้เรียนไว้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายเป็นผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (Johnson, D. W. et al., 1994) และสอดคล้องกับ Arends, R. I. ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือที่จัดให้ผู้เรียนได้ร่วมมือกันเรียนรู้เป็นกลุ่มเล็กประมาณ 2 - 6 คน ให้ผู้เรียนทุกคนในกลุ่มช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น ผู้เรียนที่เก่งจะช่วยเหลือผู้เรียนที่ไม่เก่ง ทำให้ผู้เรียนที่เก่งมีความรู้สึกภูมิใจ รู้จักเสียสละ มีความเป็นกันเอง กล้าซักถามข้อสงสัยมากขึ้นจึงง่ายต่อการทำความเข้าใจเรื่องที่เรียน ที่สำคัญผู้เรียนในกลุ่มได้ร่วมกันคิด ร่วมกันทำงานจนสามารถหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุดได้ ถือว่าเป็นการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ช่วยให้ความรู้ที่ได้รับเป็นความรู้ที่มีความหมายต่อผู้เรียนอย่างแท้จริง จึงมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น (Arends, R. I., 1994)

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นเพราะผู้สอนได้ใช้ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือตั้งแต่เนื้อหาที่ 1 ถึงเนื้อหาที่ 10 จำนวน 5 ขั้นตอน เริ่มจาก 1) ขั้นเตรียมการโดยผู้สอนชี้แจงจุดประสงค์ของบทเรียน แบ่งนักศึกษาเป็นกลุ่มย่อยแบบคละความรู้ ความถนัด แนะนำวิธีการทำงานกลุ่มและบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม ฯลฯ 2) ขั้นสอนโดยการสอนหรือบรรยายเนื้อหาตามบทเรียน มอบหมายงานให้แก่แต่ละกลุ่ม แนะนำแหล่งข้อมูลค้นคว้าหรือให้ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการทำงาน ฯลฯ 3) ขั้นทำกิจกรรมกลุ่มโดยสมาชิกในกลุ่มจะได้ฝึกทักษะการเรียนรู้ร่วมกัน การทำงานเป็นทีม การร่วมกันรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย ฯลฯ 4) ขั้นตอนสอบผลงานและทดสอบโดยสมาชิกในกลุ่มจะรายงานผลการดำเนินงาน ซึ่งผู้สอนและเพื่อนกลุ่มอื่นสามารถซักถามหรือแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อให้เกิดความชัดเจนมากขึ้น เน้นการตรวจสอบงานกลุ่มและผลการงานรายบุคคล

ฯลฯ และ 5) ขึ้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่มโดยผู้สอนและนักศึกษาร่วมกัน สรุปบทเรียนและช่วยกันประเมินผลการทำงานกลุ่ม ให้การเสริมแรงโดยการชมเชยหรือมอบรางวัลตามความเหมาะสม การให้กำลังใจกับสมาชิกในกลุ่มที่ยังไม่สามารถทำงานผ่านเกณฑ์ได้จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ Johnson, D. W. et al. ได้สรุปผลลัพธ์เกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายมากขึ้น เป็นผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และการเรียนรู้มีความคงทนมากขึ้นด้วย อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีขั้นตอนการดำเนินการลักษณะเดียวกันกับข้างต้น เมื่อนำไปใช้แล้วทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Johnson, D. W. et al., 1994) เช่น กรรวัณณ์ สกลคฤหเดช และคณะ ที่วิจัยพบว่า หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 (กรรวัณณ์ สกลคฤหเดช และคณะ, 2562) อีระภัทร์ สุขสบาย ที่วิจัยพบว่า หลังเรียนนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (อีระภัทร์ สุขสบาย, 2561) และสอดคล้องกับธีระเดช จิราธนทัต ที่วิจัยพบว่าหลังเรียนนักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัยพิษณุบัณัติตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ธีระเดช จิราธนทัต, 2562)

4. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ โดยรวมและทุกเนื้อหาอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะนักศึกษามีความเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตั้งแต่เนื้อหาที่ 1 ถึงเนื้อหาที่ 10 ทำให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจ มีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกัน มีความสนุกสนาน มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน ได้รับการเสริมแรง และมีผลการเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดสอดคล้องกับกฎแห่งผลที่พึงพอใจของธอร์นไคค์ ที่ระบุว่า เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากที่จะเรียนรู้ต่อไปแต่ถ้ารับผลที่ไม่พึงพอใจจะไม่อยากเรียนรู้ (Hergenhahn & Olson, 1993) ดังนั้นการได้รับผลที่พึงพอใจจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ และการประเมินหลังบทเรียนแล้วสะท้อนให้ผู้เรียนเห็นผลสำเร็จของตนเองแล้วจะเกิดความพอใจ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2553) นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยเกี่ยวกับชุดการสอนที่นำไปใช้แล้วทำให้ผู้เรียนมีความรู้ มีส่วนร่วม ได้ทำงานร่วมกัน มีผลการเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดและมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เช่น (อีระภัทร์ สุขสบาย, 2561) ที่วิจัยพบว่า หลังเรียนนิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดการสอนอยู่ใน

ระดับมากที่สุด (ธีระเดช จิราธนทัต, 2562) ที่วิจัยพบว่า หลังเรียนนักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดการสอนอยู่ในระดับมาก ฯลฯ

สรุป/ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย พบว่า ชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือมีประสิทธิภาพ 82.13/85.10 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด นักศึกษามีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับปานกลาง 5 เนื้อหาและระดับสูง 5 เนื้อหา อีกทั้งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ มีความพึงพอใจต่อการเรียน โดยรวมและทุกเนื้อหาอยู่ในระดับมาก ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ในการนำชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือไปใช้ให้มีประสิทธิภาพตามที่ตั้งไว้ ผู้สอนควรเน้นและให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และดูแลผู้เรียนให้ปฏิบัติตามขั้นตอนอย่างต่อเนื่องรวมทั้งการวัดและประเมินผล ดังนี้ 1) การทำให้ผู้เรียนเกิดการพึงพาทรัพยากรหรือข้อมูล เช่น นำข้อมูลความรู้ของแต่ละคนมารวมกันหรือนำอุปกรณ์ที่มีมาใช้ร่วมกัน เพื่อทำงานที่ผู้สอนมอบหมายให้สำเร็จ ฯลฯ 2) ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม เช่น การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนช่วยเหลือกันโดยการอธิบาย การอภิปราย แลกเปลี่ยนความรู้เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มเกิดการเรียนรู้ การให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มทำงานร่วมกัน การช่วยเหลือกัน การเรียนรู้เหตุผลของกันและกัน เพื่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ฯลฯ 3) ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติการเรียนรู้จากกระบวนการกลุ่ม โดยผู้เรียนจะต้องเรียนรู้จากกลุ่มให้มากที่สุด ให้ความร่วมมือทั้งด้านความคิด การทำงานและความรับผิดชอบร่วมกันจนทำงานบรรลุเป้าหมาย และ 4) การวัดผลหลังเรียนแต่ละเนื้อหา ผู้สอนต้องสะท้อนหรือแจ้งผลให้ผู้เรียนทราบถึงความก้าวหน้าทางการเรียน หรือข้อบกพร่องของนักศึกษาพร้อมกับแนะแนวทางในการปรับปรุงพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมให้กับนักศึกษาด้วย และมี ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งดังนี้ 1) ควรจะมีการนำชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือนี้ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่เรียนวิชาการศึกษาหลักสูตรในรุ่นต่อไป แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือให้เหมาะสมยิ่งขึ้น 2) ควรจะมีการนำชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือนี้ไปทดลองสอนเปรียบเทียบกับการสอนวิธีอื่นๆ เพื่อจะได้ทราบผลการสอนว่าเป็นอย่างไร และ 3) ควรมีการศึกษาเจตคติและความคงทนในการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

เอกสารอ้างอิง

- กรธวัฒน์ สกกลฤทธเดช และคณะ. (2562). รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาบริหารธุรกิจ. *จันทร์เกษมสาร*, 25(2), 1-14.
- กาญจนา ยลสิริธัม. (2557). ผลการจัดการเรียนแบบใฝ่รู้ด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจในการเรียนรายวิชาคอมพิวเตอร์ สำหรับวิทยาศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. *วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี*, 6(6): 53-58.
- คณะศึกษาศาสตร์. (2562). หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน หลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2562. หนองบัวลำภู: วิทยาลัยพิทยบัณฑิต.
- งานทะเบียนและประมวลผล. (2563). รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปีการศึกษา 2563. หนองบัวลำภู: วิทยาลัยพิทยบัณฑิต.
- _____. (2564). ข้อมูลจำนวนนักศึกษา ปีการศึกษา 2564. หนองบัวลำภู: วิทยาลัยพิทยบัณฑิต.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2551). การสร้างชุดการสอน: ชุดการสอน 2. เรียกใช้เมื่อ 9 กุมภาพันธ์ 2564 จาก <https://www.lno-sawake.Blogsport.com>
- _____. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์*, 5(3), 7-20.
- ธีรภัทร์ สุขสบาย. (2561). การพัฒนาชุดการสอนรายวิชาการสอนการเรียนภาษาไทยสำหรับนิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. *วารสารบัณฑิตวิทยาลัยพิทยุทธศาสตร์*, 13(2), 115-125.
- ธีระเดช จิราชนทัต. (2562). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการตั้งใจเรียนของนักศึกษาโดยใช้ชุดการสอนที่เน้นวิธีการสอนแบบให้ฝึกปฏิบัติวิชาหลักการศึกษาและปรัชญาการศึกษา. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 13(2), 161-172.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์. (2544). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพมหานคร: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์.
- โยธิน ป้อมปราการ. (2558). รายงานผลการพัฒนาชุดการสอนวิชาอุปกรณ์และการออกแบบสำหรับนักศึกษา คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร. *วารสารชุมชนวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา*, 9(2), 79-88.
- วรรณิ์ แกมเกตุ. (2551). วิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2553). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Arends, R. I. (1994). Learning to teach. 3rded. New York: McGraw - Hill.
- Bloom. (1976). Human Characteristics and school learning. New York: McGraw Hill. P.
- Creamers, B. P. M. (1997). Toward a Theory of Education Effectiveness. Organizational Effectiveness and Improvement in Education. Wilshire: Redwood Books.
- Hake, R. R. (1998). Interactive-engagement vs. traditional methods: A six – thousand – student survey of mechanics test data for introductory physics course. Am.J.Phys, 66(1): 64-74.
- Hergenhahn & Olson. (1993). A taxonomy of the psychomotor domain: A guide for developing behavioral objectives. New York: Longman.
- Johnson, D. W. et al. (1994). The Nuts and Bolts of Cooperative Learning. Mines: Interaction Book Company.